

Consell Confederal de la Intersindical Valenciana
València, 28 de gener de 2023

Document de línies d'Acció sindical
Ara més Intersindical

A. D'on venim

Catorze mesos després d'haver aprovat la ponència d'acció sindical "Ara més Intersindical", toca fer balanç del que hem pogut complir, posar al dia allò que acordarem i, sobre tot, continuar enfortint la classe treballadora valenciana amb la nostra acció sindical. El context en què vam ratificar la ponència és diferent de l'actual, en el sentit que els problemes que apuntàvem s'han agreujat amb un element inesperat. La situació d'inestabilitat provocada per la guerra a Ucraïna ha comportat una crisi que, com sempre, la paguem les mateixes, les treballadores i treballadors. El sistema -capitalista, patriarcal i colonial- sempre acaba traient profit de qualsevol situació, tant de bonança com de desgràcia; i sempre acaba extraient riquesa de la classe treballadora cap a les classes dominants. En novembre de 2021, vivíem "temps certament convulsos des d'un punt de vista polític, social i econòmic". Ara, en gener del 2023, tenim aquesta convulsió corregida i augmentada, com se sol dir.

El fantasma de la crisi sanitària per la COVID-19 sembla mig oblidat, i només ens en recordem quan les notícies ens mostren el que està passant de nou a la Xina: el punt de vista mediàtic, però, és més d'anècdota particular que d'incipient nova alerta global. Fa la impressió que vivim encara en un engany i continuem pensant que el que passa a milers de quilòmetres no ens pot afectar.

Ens agradaria dir el contrari, però com a societat no hem après pràcticament cap lliçó de la pandèmia i les mesures per pal·liar la crisi dutes a terme pels governs (europeu, estatal, autonòmic i municipals) no han sigut suficients per poder fer front a la dura situació social i econòmica de la gran majoria social, agreujada per la pujada de la inflació. Els plans de recuperació estan servint en gran part perquè els beneficis de les grans empreses milloren, però no han repercutit en els salaris de les treballadores i treballadors, que cada volta veiem que aplegar a final de mes és una autèntica utopia. El pronòstic que vam fer al congrés es va complir i els 140.000 milions d'euros de fons públics de la Unió Europea no estan encaminats a la transformació necessària que vam proposar en el document del Consell Confederal del 10 de juliol de 2020 *Després de la covid-19: la reconstrucció com a eina de transformació social*. Els fons europeus tenen com a objectiu la transició ecològica, la transformació digital, la cohesió social i territorial, i la igualtat social i de gènere, i haurien d'estar oberts a qualsevol persona o empresa. Però açò només és en el paper, ja que en la realitat són un embolic burocràtic només accessible a qui es pot permetre pagar una per gestionar tota la paperassa que comporten: és a dir, grans empreses. Com hem dit adés, guanyen els de sempre.

La proposta de la Intersindical Valenciana de fa tres anys superava el marc estricte de la reconstrucció post-covid-19 per defensar una veritable reconstrucció que no passara

per tornar a la casella d'eixida. La situació prèvia a la crisi per la COVID-19 no era bona i calia encetar un procés de transformació social en què, superant els dogmes del pensament neoliberal dominant, poder aprofundir en un nou model de relacions socials. En altres paraules, es feia (i es fa) necessari un nou contracte social que es fonamenta en els principis d'igualtat, no-discriminació, solidaritat i justícia social. Recordem els nostres huit eixos bàsics de transformació, que cobreixen una gran part dels àmbits de reivindicació de la classe treballadora i de la societat del segle XXI:

1. Configurar un nou model de relacions laborals.
2. Assumir la perspectiva de gènere de manera sistemàtica i transversal.
3. Dissenyar un nou sistema de protecció i apoderament social.
4. Potenciar els serveis públics.
5. Construir un nou model productiu.
6. Reformar el sistema fiscal i financer.
7. Avançar cap a la sostenibilitat i la defensa del medi ambient.
8. Redefinir el concepte d'Estat.

En el Consell Confederal del 28 de novembre d'aquell mateix any, a més, vam destacar 4 línies bàsiques d'acció sindical:

1. La Intersindical Valenciana davant la crisi
2. El Pla de Xoc Social com a eina unitària d'acció reivindicativa
3. Les pensions i la precarietat de l'ocupació
4. Serveis públics i temporalitat laboral
5. Intersindical Valenciana, amb el valencià

Finalment, a la ponència del Congrés, a banda d'enumerar reivindicacions històriques -com ara l'increment del SMI, la defensa i reforç de tots els serveis públics, el dret a l'habitatge, la creació d'una Banca Pública Valenciana o la fi de les polítiques discriminatòries a les persones migrades, entre altres- es van identificar tres problemes que requerien l'atenció immediata de la Intersindical Valenciana:

- *Pel que fa a les pensions, recordem que està pendent de definició i d'aplicació el factor d'equitat intergeneracional a les futures pensions com a mesura que incidirà negativament en la seua quantia, i, per altra banda, el desenvolupament de l'aposta del Govern sobre la implantació dels sistemes de pensions complementaris de caire individual. Dues mesures que lluny d'avançar cap a la derogació de les reformes de les pensions de 2011 i 2013, aprofundeixen en els efectes negatius d'aquestes reformes i que, a més, estan previstes al Pacte de Toledo, al Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència i al recent pacte amb els agents socials sobre sostenibilitat i suficiència del sistema de pensions.*
- *En relació amb els serveis públics, està pendent d'aprovació al Congrés la ratificació del RDL 14/2021 sobre reducció de la temporalitat a les administracions públiques. Una disposició legal que no sols no resoldrà el problema de la temporalitat, perquè substituirà la temporalitat actual de llarga duració per altra més precària encara,*

sinó que suposarà l'acomiadament de milers de persones, ara i en un futur, pel simple fet de ser temporals i interines de més de tres anys.

També suposa una amenaça a la prestació dels serveis públics en qüestionar el manteniment i l'estabilitat de les plantilles. Una amenaça que es suma a la de la privatització i a la de futures retallades dels serveis públics com a conseqüència de polítiques de contenció de la despesa i del deute públic.

- *Per últim, encara que l'actualitat l'ha relegat a un segon terme, no podem obviar que seguim reivindicant la derogació de les reformes laborals de 2010 i 2012 com a responsables directes de la precarietat laboral de les treballadores i treballadors. No podem conformar-se amb la derogació testimonial del article 52.d de l'ET; si més no, quan, el malauradament famós Pla de Recuperació també contempla, sense concretar, que cal seguir avançant en la flexibilització del mercat laboral i això, per experiència, sabem que no pot suposar res de bo per a la classe treballadora.*

En aquell moment, ja avançàvem que a curt i mig termini ens hauríem de centrar en la defensa del sistema públic de pensions, en la suficiència econòmica de les persones pensionistes, en la derogació de les reformes laborals, en la defensa d'uns serveis públics de qualitat, de gestió pública i amb una ocupació pública respectuosa amb els drets laborals, especialment, el dret a l'estabilitat en el treball.

La intenció d'aquestes Línies d'acció sindical és rescatar la valuosa ponència del VI Congrés, analitzar el context present i actualitzar l'estat de la qüestió tant dels problemes detectats en 2021, com dels sorgits des d'aleshores.

B. On estem

Com apuntàvem al principi, els problemes estructurals de la classe treballadora valenciana són bàsicament els mateixos que fa dos anys i, a més, s'han agreujat per la crisi derivada de l'augment de la carestia de la vida: precarietat i inestabilitat laboral, salaris i pensions insuficients, serveis públics sota-dimensionats, transició ecològica al ralenti, profundes desigualtats de gènere. Així mateix, la resposta dels governs estatal i autonòmic (ambdós de coalició), des del nostre punt de vista, no ha estat a l'altura de la gravetat de la situació. No en qüestionem les intencions, ja que les premisses són, a priori, de progrés, com a mínim en el paper. Però sí que qüestionem algunes decisions, que s'allunyen de les promeses electorals i abracen postulats que disten de ser veritablement transformadors. Entenem que són molts els poders fàctics que s'encarreguen de pressionar i influir en les decisions polítiques, però esperem més de governs que no provenen de la dreta i la ultradreta.

No podem dir ni volem que tots els governs són iguals, perquè no és cert: només cal veure la gestió criminal de la crisi sanitària de la pandèmia, o les retallades en educació i en els drets reproductius de les dones per part d'alguns governs del PP. Tampoc neguem que n'hi ha alguns avanços en aspectes concrets, com ara les baixades en l'IVA dels productes bàsics, l'excepció ibèrica als preus de l'energia, l'augment en el parc

públic valencià d'habitatge, les ajudes a la implantació de la jornada laboral de 32 hores per les empreses del País Valencià o el reconeixement de les treballadores valencianes dels serveis socials.

Ara bé, és important que els arbres ens deixen veure el bosc i no ens aconformem amb mesures parcials per solucionar problemes sistèmics. En altres paraules, cal reflexionar sobre les causes de l'empobriment de la classe treballadora valenciana i sobre les mesures per fer-ne front que posen en marxa els governs. I, sobre tot, cal analitzar si eixes mesures van en la direcció de capgirar la situació en benefici de la majoria social, o si es queden en un tractament pal·liatiu i no transformador. Seria una autèntica llàstima que només serviren per canviar les coses un poc perquè no canviara res.

Estudiarem ara amb més detall i posarem al dia els tres problemes identificats al VI Congrés i n'inclourem dos més:

1. Pensions.

Alguna de les incògnites sobre el sistema públic de pensions es va aclarint de manera positiva, gràcies a la mobilització unitària encapçalada per l'incombustible moviment pensionista. És el cas de l'augment de les pensions un 8,5% que, contràriament al que es bolca a l'opinió pública per parts ben interessades, queda ben lluny de la inflació real; més encara tenint en compte que un percentatge molt alt de pensions continuen per baix del ja escàs salari mínim interprofessional. Per insuficient que siga, és un guany inequívoc de la lluita duta a terme per desenes de milers de pensionistes de tot l'estat. No podem oblidar que la intenció era una altra: "revaloritzar" les pensions amb un càlcul encara més ridícul, l'IPC mitjà i no l'anual.

Altres qüestions, però, queden encara per concretar, com ara la incorporació del "factor d'equitat intergeneracional", que venia a substituir el derogat "factor de sostenibilitat". I d'altres, malauradament, posen més fosc que llum. Així, l'aprovació en juny dels plans de pensions d'empresa és una porta oberta a la privatització de les pensions públiques. Paral·lelament, constitueixen una transferència de massa salarial cap als bancs, que porten anys amb augments escandalosos de beneficis i que no tenen cap intenció de retornar els diners que la ciutadania vam posar a fons perdut en forma de rescat amb l'excusa de l'estafa del 2008. Tampoc sembla que cap govern els ho reclame.

Continuant amb les ombres, s'ha incomplert de manera flagrant la promesa d'auditoria dels comptes de la seguretat social, fonamental per resseguir on estan les desenes de milions d'euros que s'han extret de la caixa de les pensions indegudament. No és d'estranyar, ja que l'auditoria posaria negre sobre blanc respecte del mal ús que han fet governs anteriors d'uns diners que són propietat de la classe treballadora i que tenen una finalitat ben concreta i única: pagar les pensions. A més, aquesta auditoria demostraria que les pensions públiques són sostenibles, contràriament al que s'entesten a repetir des de certs sectors, alguns neoliberals i altres que no ho haurien de ser. Sembla, doncs, que la transparència i la informació són perilloses.

Però possiblement més greu que tot açò és l'enèsima proposta de qui s'esforça per ser el pitjor de tots els ministres, Escrivà: pujar els anys de cotització per efectuar el càlcul de la pensió, seguint les indicacions d'Europa. Això sí, encara estem esperant les modificacions mandatades per Europa quan el TJUE va apuntar que calia reformar el sistema de còmput espanyol perquè penalitza les cotitzacions a temps parcial i, per tant, és discriminatori (recordem que són les dones les més afectades). En aquest sentit, el Pacte de Toledo i el pacte amb agents socials esdevenen mers instruments de seguiment del poder i no de reivindicació de les treballadores i treballadors. La derogació de les reformes de pensions de 2011, 2013 i 2021 és ja una urgència, igual que la posada en valor de les pensions públiques dignes com a dret fonamental.

En la defensa per la millora i manteniment del sistema públic de pensions, Intersindical Valenciana ha treballat colze a colze amb la COESPE i amb la Coordinadora Valenciana de Pensionistes. Així, durant el 2022 s'han fet nombroses mobilitzacions conjuntes no només per les pensions, sinó també pels salaris, per la derogació de les reformes laborals i pel reforç dels serveis públics, incloent una multitudinària manifestació a Madrid. La nostra voluntat inequívoca és continuar treballant de manera unitària i no descartar cap tipus de mobilització en cas que ho considerem necessari per salvaguardar tant les pensions en particular com els drets de la classe treballadora en general.

2. La Llei "Iceta"

La novetat fonamental des del VI Congrés és l'aprovació de la Llei 20/2021 de 28 de desembre de reducció de la temporalitat en les administracions públiques, que té una diferència fonamental amb el RD-L 14/2021: la introducció del concurs de mèrits com a forma d'accés a una plaça de funcionariat de carrera o personal estatutari. La data triada per la seua publicació és simptomàtica de com de seriosament s'ha pres el govern de l'estat la sentència europea sobre l'abús en la contractació: quasi una broma de mal gust.

En la teoria, el sindicat hauria d'estar content, ja que portem reclamant el concurs de mèrits des de l'any 2016 com a mesura de canviar treball interí (precari) per treball fix (estable). La Llei 20/2021 per fi el fa possible, a pesar que les organitzacions presents en la Mesa General de Funció Pública estatal -CCOO, UGT i CSIF-, que van signar l'acord previ al Decret "Iceta", no hi estaven gens d'acord. Que tinguem concurs de mèrits és fruit de la mobilització del personal interí, incloent-hi una vaga estatal en juny del 2021 que va ser convocada per sindicats alternatius i plataformes, i de l'intens treball fet amb grups polítics perquè introduïren modificacions en el tràmit parlamentari. El resultat final, però, s'ha traduït de manera desigual segons els sectors: en àmbits on la Intersindical Valenciana té menys presència els barems són molt millorables, per no dir directament una estafa per al personal interí. En canvi, allà on tenim més força, els barems afavoreixen les persones que hi estan ara treballant.

És destacable també la feina de descrèdit que s'ha fet per parts interessades i no massa benintencionades. Fins i tot abans de la publicació de la Llei, hem vist repetides notícies de l'estil que "el govern farà automàticament fixe al personal interí", cosa que

és mentida perquè els concursos de mèrits estan oberts a qualsevol persona que complisca els requisits. És més, s'han creat plataformes de persones que es consideren afectades negativament perquè volen "oposicions lliures" i "que no es regalen les places". El rebombori mediàtic ha comportat un desprestigi deliberat envers el personal temporal de les administracions públiques, a qui algunes veus han titllat de "malfeiner" pel simple fet de no haver aprovat una oposició, o "privilegiat" perquè pensen que no es mereix el treball fixe. La tasca de la Intersindical Valenciana ha estat (i ha de continuar sent)

- posar en valor el treball de tot el personal interí i temporal com a garant dels serveis públics que és
- reivindicar que el concurs de mèrits servisca per estabilitzar les persones en frau de llei i no per substituir-les per altres
- informar i assessorar l'afiliació durant tot moment i en especial mentre té lloc el procés (cal posar de relleu que es va realitzar la primera assemblea general del personal temporal de totes les administracions amb motiu de la vaga)
- impedir que es perpetre l'amenaça de la finalització de la relació contractual després de 3 anys comptats a partir de l'entrada en vigor de la Llei, amenaça que van signar sense cap escrúpol CCOO, UGT i CSIF
- vigilar que tot açò no implique la pèrdua de places en el sector públic, ja per si deficitari i insuficient per poder cobrir les necessitats presents i futures de la ciutadania

Cap d'aquests objectius no és fàcil, perquè hem d'atendre múltiples fronts: el de l'opinió pública (que si ja menysté el funcionariat en general, quan toca l'interí és encara pitjor), el de les administracions refractàries al concurs de mèrits (que no oferten totes les places que caldria), el dels altres sindicats (que no han apostat mai per ell i que, paradoxalment, es volen penjar ara les medalles) i el de la pròpia normativa, que pretén estabilitzar unes places concretes en el temps i no les persones que les ocupen. En aquest sentit, tant el Decret com la Llei "lceta" són transposicions del tot incorrectes del mandat d'Europa, que el que realment estipula és que als tres anys de feina per l'administració s'ha de passar a la condició de "treball indefinit". Tot el contrari del que es pretén, ja que es penalitza les persones i no les administracions incomplidores. Per desgràcia (però no per casualitat), el seu rang legislatiu impedeix que el Sindicat pugua interposar un recurs i només queda la via individual en cas que es materialitze eixa finalització de la relació d'interinitat.

3. Les reformes laborals

No deixa de ser curiós que altra de les novetats des del Congrés, l'aprovació de la reforma laboral en febrer de 2021, estiga relacionada també amb el frau de llei en la contractació, però que s'aplique d'una manera totalment oposada. Així, mentre que la normativa per l'estabilització del treball temporal en les administracions és el "món a l'inrevés", per al sector privat el govern de l'estat ha optat per la contractació indefinida com a modalitat bàsica. A partir de la reforma del 2021, contractar de manera temporal té uns supòsits ben concrets i limitats. Vist així, es podria estar d'acord amb la reforma laboral impulsada personalment i defensada vehementment per la ministra

Díaz. Però estaríem només conformant-nos amb una part del tot, amb un dels molts arbres que té el bosc.

Podríem incidir en la rocambolesca votació al Congrés estatal, amb l'incompliment per part de dos diputats navarresos del pacte que el seu partit -de dretes- havia fet amb el govern, o el vot equivocat d'un diputat del PP -sembla que reincident en errades garrafals- com a determinant per l'aprovació. O podríem mencionar també que el mateix dia de l'aprovació de la Llei Iceta, 28 de desembre, el consell de ministres va aprovar el document pactat amb la patronal i els dos agents socials de concertació: una altra broma de mal gust. Fins i tot podríem partir de la premissa radical que qualsevol pacte amb la patronal que no provinga de la reivindicació i la confrontació és sempre beneficiós per l'empresari. I també podríem esmentar les opinions laudatòries per part de sectors eclesiàstics, financers i algunes fundacions de caire fonamentalment neoliberal. Però ens centrarem en el fons de la qüestió.

Aquest pacte, lluny de complir la promesa electoral de derogar les reformes laborals de 2010 i 2012, deixa intactes alguns dels aspectes més lesius que introduïen. I no ho diem nosaltres, no. Fins i tot la patronal declarava en un comunicat que «el acuerdo consolida el modelo laboral actual» i que “mantiene intactos los mecanismos de flexibilidad interna que garantizan la adaptabilidad de las empresas a las circunstancias, asegura la libertad de empresa y la Seguridad jurídica y contribuye a la Paz Social”. Val a dir que, amb un SMI insuficient per aplegar a final de mes dignament, unes pensions mitjanes míseres, una precarietat laboral sistèmica, la taxa d'atur juvenil més alta d'Europa, la inflació a nivells preocupantment alt, i més d'un 30% de valencianes i valencians en risc de pobresa o exclusió social, la pau social que proclama la patronal és una falàcia i un insult a la intel·ligència i la decència.

Ens centrarem ara en aspectes concrets que fan que aquesta reforma laboral impulsada pel govern de coalició siga una nova decepció per la classe treballadora:

-Es manté l'acomiadament fàcil i barat en els contractes indefinits, que Rajoy va retallar de 42 a 24 mesos, i de 45 a 33 dies en cas que siga improcedent. Les conseqüències (que advertíem fa un any i que se suposa que un govern progressista hauria d'haver previst) es fan palpables ara a les dades de l'INE i empanyen les xifres d'augment de les contractacions indefinides. En menys d'un any des de l'aprovació de la reforma, s'ha reduït dràsticament la duració mitjana dels contractes, que han passat de quasi 60 dies a menys de 40. Açò s'explica perquè és més barat contractar de manera indefinida i acomiadar quan l'empresa ho considere que contractar de manera temporal, que, com hem apuntat adés, té unes limitacions concretes i, proporcionalment, una indemnització major. A més, els acomiadaments en període de prova s'han multiplicat per 7, convertint-se, de facto, en contractacions temporals, però que en les estadístiques computen com a indefinides. I el mateix ha passat amb els contractes fixos discontinus, amb un creixement espectacular, però amb garanties de continuïtat precàries. En definitiva, ara tenim més precarietat laboral

-No s'han recuperat ni els salaris de tramitació ni el dret d'opció entre readmissió o indemnització en cas de comiat improcedent, la qual cosa facilita encara més a

l'empresa despatxar de manera arbitrària i posa a la persona treballadora en una situació tan penosa econòmicament que provoca la indefensió

-S'ha perdut l'oportunitat de recuperar l'estructura de la negociació col·lectiva que el PP va dinamitar: de fet, consolida que els convenis de empresa puguen tindre pitjors condicions que els sectorials, excepte en salaris. A més, la patronal ha aplaudit que es prioritzaran els convenis estatals front els autonòmics i provincials: així tindran més fàcil que s'impedisquen millores que s'estan aconseguint en els territoris on les organitzacions sindicals signants no són les que tenen el privilegi de la LOLS. Açò és una constatació palpable que el marc estatal de legislació laboral no beneficia la classe treballadora: tot el contrari. Intersindical Valenciana continuarem reclamant un marc propi de relacions laborals per al País Valencià, que responga a les nostres necessitats concretes, que estiga centrat en el nostre món del treball i que pugua repensar el nostre model productiu

-Pel que fa als ERTOS, s'amplia i facilita que l'empresa pugua aplicar un ERTO o ERO: només necessitarà un informe de la Inspecció de Treball. L'experiència durant la pandèmia va estar positiva perquè es van poder mantindre llocs de treball i negocis, però una circumstància conjuntural i extraordinària no pot convertir-se en el modus operandi habitual de les empreses, sense un major control per part de les administracions

-No s'actua de manera decidida amb les ETT, creades en la reforma del 2010 i que són autèntiques fàbriques de precarietat laboral. Tot faria indicar que, en quedar reduïda la temporalitat a casos molt concrets, no seria necessari que existiren les empreses de treball temporal en no tindre ja «mercat». És inexplicable que el SEPE no assumisca aquest paper

-Respecte de la subcontractació, tampoc no s'avança, ja que es continua permetent subcontractar serveis que formen part essencial i indissociable del procés productiu o del servei que presta una empresa. Les Kellys, per tant, segueixen sense ser escoltades ni pel govern de l'estat ni per les empreses hoteleres ni per CCOO i UGT

-El contracte formatiu passa a tindre dos modalitats, el de formació dual o en alternància (lligat a la FP dual que tant promociona Europa) i el contracte per l'adquisició de la pràctica professional (que tindrà condicions segons el nivell d'estudis). Ambdues modalitats perpetuen la precarietat de la gent jove i posen de relleu que la nova llei d'FP era una eina per facilitar l'explotació laboral

Però tan important com el que diu la reforma és el que no diu: es perd l'oportunitat d'anar per davant dels esdeveniments, i no a remolc del que les elits manen:

-Queda plenament vigent l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors, que permet a l'empresa modificar unilateralment les condicions de treball de manera substancial per motius relacionats "amb la competitivitat, productivitat o organització tècnica o del

treball en l'empresa". Açò perpetua que, pràcticament, els convenis i els drets laborals es puguen quedar en paper mullat

-No s'estableix la nul·litat dels comiats en cas d'incapacitat temporal

-No es prohibeixen els comiats col·lectius per motius econòmics en empreses que tenen beneficis

-En cap moment s'ha posat damunt de la taula la reducció de jornada a 32 hores o 4 dies, o la modificació dels horaris, que contribuirien a reduir les bretxes de gènere i afavoririen la sostenibilitat. En un món laboral on més del 70% dels treballs a temps parcial són realitzats per dones, que pateixen la consegüent reducció del salari i de la pensió de jubilació (incomplint el que la justícia europea ha dictaminat), es fa totalment necessari replantejar-se els usos dels temps i la quantitat de la nostra vida que hem de dedicar al treball remunerat. A més, a un planeta amb els recursos al límit, la humanitat tenim data de caducitat si no posem fre al capitalisme depredador de persones i natura. És de vital importància emprendre una autèntica transformació del model productiu

Però encara hem de destacar un aspecte més important –i preocupant- a mitjà i llarg termini: les reformes de 2010 i 2012 van establir un nou marc de relacions laborals en què les treballadores i treballadors sabem que sempre podem anar a pitjor. Açò, sense dubte, ha afectat no només les relacions laborals, sinó també les socials. La desafecció de les classes populars va coent-se a foc lent, a base de callar per no perdre la feina i de pensar que estàs a soles en un món que no pots canviar. La desesperança de la gent jove s'alimenta cada dia, quan comproven que viuen –i els repeteixen que viuran- pitjor que fa 15 anys, quan cobren salaris de misèria i no tenen cap perspectiva d'aconseguir ni un treball digne ni una pensió digna. El neoliberalisme ha fet bé la seua feina de desmobilitzar qualsevol intent de contestació al sistema i, de pas, ha oferit més vots a l'altar del feixisme, que sempre projecta enemics externs per desviar la responsabilitat del que es pateix a diari. Amb el que no comptàvem, a priori, era amb la involuntària complicitat de qui, abans de governar, repetia que calia derogar la reforma laboral del PP.

Paral·lelament, no podem oblidar la defensa aferrissada que la Ministra de Treball (molt vinculada a CCOO) fa de la reforma en tant que parteix d'un "acord històric". No és cert: en 2006, Zapatero també va aconseguir la rúbrica dels anomenats «agents socials». I, d'altra banda, tampoc no passava res si la patronal no s'hi adheria: estaria bé posar les persones treballadores primer alguna volta. Clarament s'ha prioritzat un text que acontenta l'empresariat i que ni recupera drets ni transforma les relacions laborals en favor de la classe treballadora.

En resum, 13 anys després de la reforma del 2010 estem ara en una correlació de forces polítiques molt diferent i, en canvi, tenim un Estatut de les Treballadores i Treballadors molt pitjor que aleshores. I si el comparem amb el de 2006, la foto final resulta quasi una caricatura. Amb un govern de coalició que havia fet la promesa electoral de derogar la reforma laboral, el text aprovat en febrer de 2022 resulta

decebedor en no haver recuperat, com a mínim, els drets laborals que teníem. No vam eixir al carrer centenars de milers de persones en 2012 per açò.

Per a Intersindical Valenciana, s'hauria d'haver prioritzat de manera inequívoca la recuperació de drets laborals i no el pacte amb qui no comparteix ni els plantejaments més essencials. La classe treballadora necessitava i necessita que es deroguen íntegrament les reformes laborals del 2010 i 2012, necessita treball estable, no precari, amb remuneració suficient per poder viure amb dignitat, necessita condicions laborals que fomenten la corresponsabilitat, necessita poder cotitzar per aplegar a la jubilació.

Amb aquestes premisses, des de la publicació del primer esborrany d'acord, vam encetar un treball conjunt i unitari amb sindicats alternatius (alguns majoritaris als seus territoris) i amb moviments socials, per poder bastir una resposta ciutadana contundent davant la reforma laboral del 2021. Podem afirmar sense cap pal·liatiu que vam fracassar i no vam aconseguir mobilitzar la classe treballadora. Primer que res, cal fer autocrítica. Per una banda, no vam ser capaces d'explicar de manera eficaç tot el que representava la reforma no només en el moment d'aprovar-se, sinó sobretot els mesos i anys després. Si ja és complicat transmetre coses immediates, convèncer sobre conseqüències futures té la dificultat afegida de sonar a "vaticini" que igual no es compleix. Per altra banda, vam pensar que, amb els limitats mitjans de què disposem, podríem fer front a tot. Ara bé, també hem de tindre en compte algunes circumstàncies rellevants en el nostre descàrrec:

-l'ambient general de desmobilització social, fruit en part del fet que els partits que governen pertanyen, en principi, a l'espectre polític favorable a la classe treballadora. Aquest és un fet constatable en molts altres àmbits: allà on tenim "governos amics", la gent prefereix no mobilitzar-se per por a què això contribuísca a què vinguen coses pitjors

-la intensa propaganda feta per les parts signants, que disposen d'uns mitjans econòmics que els proporcionen un ressò que nosaltres mai no podrem tindre, i que tenen una quantitat de persones delegades que els permet aplegar millor als centres de treball

-les eleccions sindicals, que es concentren sobre tot entre el 2022 i 2023, i que van passar a ser la prioritat dels sindicats grans representatius als seus territoris, juntament amb la negociació dels convenis col·lectius

-l'increment de l'SMI quasi a continuació de l'aprovació de la reforma laboral, en aquest cas sí que sense comptar amb el vistiplau de la patronal. Aquest augment, que demostra que no és precís pactar amb l'empresariat, va emascarar en part les mesures negatives que hem apuntat

-la pujada de la inflació a conseqüència de la pujada dels preus de l'energia de 2021 i de la inestabilitat provocada per la guerra a Ucraïna, que va canviar el focus d'atenció

de manera dràstica: ara, la prioritat ja no era la reforma laboral, sinó combatre la carestia de la vida

Amb tot, podem dir amb tristesa que, a dia de hui, la batalla per la derogació de les reformes laborals del 2010, 2012 i 2021 està perduda. Però, com que la resignació no està en el nostre ADN, com afirmàvem en la ponència del VI Congrés, cal continuar treballant, en la mesura de les nostres possibilitats. Cal teixir de nou aliances amb el sindicalisme alternatiu i seguir explicant als centres de treball que un nou marc de relacions laborals és possible i necessari. Cal contribuir a crear de nou consciència de classe i empoderament per treballadores i treballadors. Governe qui governe.

4. Per l'augment dels salaris i pensions, i la baixada de la inflació

Tenint en compte la situació econòmica actual, amb l'augment de la inflació que esmentàvem adés, cal abordar un nou eix específic en la nostra acció sindical: reivindicar que els salaris augmenten en tots els sectors. Açò té dos vessants, una genèrica d'incidència en els mitjans i en els partits polítics que governen (i legislen), i una concreta d'incidència en els convenis col·lectius de les empreses i sectors en què tenim presència en els comitès o en les meses de negociació.

Sobre tot a partir de maig, hem incidit en la necessitat d'augmentar salaris i pensions com a la millor arma per fer front a la inflació disparada, però cal una campanya sistemàtica, amb materials i estudis que es puguen distribuir tant en les xarxes com en els centres de treball, amb formació concreta a les nostres delegades i delegats de cara a les negociacions dels convenis, i amb assemblees generals per conscienciar la nostra afiliació. No podem quedar-nos amb el que hem fet fins ara: un sindicat que es vol referent, ha de ser capaç de portar la iniciativa i no anar a remolc dels esdeveniments.

Durant el segon semestre de l'any 2021 i tot l'any 2022, el preu dels béns i serveis ha experimentat una alça molt important que implica una pèrdua del poder adquisitiu dels que obtenen rendes periòdiques, que no s'estan actualitzant conforme a eixe augment. És a dir: cada volta costa més aplegar a final de mes. Un augment de preus tan considerable produeix efectes negatius a l'economia i redueix la capacitat de compra i d'estalvi de les classes populars.

L'índex de preus al consum (IPC) està sovint subjecte a especulacions del mercat i a esdeveniments globals i els càlculs de referència es canvien perquè siga més difícil resseguir els percentatges reals. El resultat final sobre la nostra butxaca sol ser quasi sempre el mateix: la majoria de coses són més cares cada any. Durant els últims 10, l'IPC ha oscil·lat en valors entre lleugerament negatius i 2 punts positius, però a partir del 2021 l'augment ha sigut molt considerable. Cal recordar que en agost estàvem parlant d'una inflació que sobrepassava el 10%.

Açò implica, directament, que el nivell de precarietat està augmentant de manera alarmant i tindre feina no significa poder viure dignament. Hem de lluitar perquè els nous contractes tinguen una remuneració suficient. Pel que fa als ja vigents, en el millor dels casos, hi ha hagut una pujada dels salaris fruit d'acords que està molt per

davall de la inflació. En altres casos, ni tan sols no s'han fet efectius increments salarials o equiparacions reals al salari mínim interprofessional. Tot això fa que el poder adquisitiu de la classe treballadora vaja cada volta més avall. I no és acceptable en una societat -que es considera avançada- que l'efecte més nociu de la inflació recaiga sobre les persones treballadores, i menys encara sobre les més precàries.

Des dels governs s'han pres mesures per intentar contindre els preus d'aliments i de l'energia, però han estat mesures amb l'objectiu de pal·liar l'increment a curt termini i no anar a l'arrel del problema. Exemples clars els tenim amb la subvenció de 20 cèntims per litre de carburant, o disminució de l'IVA primer a l'energia i ara també a aliments bàsics. En el primer dels casos, aquesta ajuda va emascarar el fet que les petrolieres van continuar pujant els preus. I, en segon cas, disminuir l'IVA significa que l'estat recaudarà menys impostos i, per tant, això pot repercutir negativament en els pressupostos futurs. Pa per a hui i fam per a demà.

Per poder fer front a aquesta situació, Intersindical Valenciana reclamem un augment salarial que compense a les treballadores i treballadors per la pèrdua de poder adquisitiu que ha provocat la inflació. Així, cal exigir a les empreses i administracions mesures concretes pel que fa a les retribucions:

- la negociació i implantació de manera urgent de l'actualització dels salaris conforme a la inflació real
- la incorporació de clàusules en els convenis col·lectius o normativa de funció pública de revisió salarial que vinculen la nòmina a l'IPC, per a assegurar que els sous no perden poder adquisitiu

A més, cal actuar de manera global perquè els preus de productes i serveis bàsics siguin sostenibles i assumibles:

- augmentar la fiscalitat sobre els beneficis de les empreses (beneficis que són responsables de gran part de l'augment de la inflació)
- pujar de manera significativa tant el SMI com les pensions mínimes
- nacionalitzar els serveis bàsics i essencials com ara l'aigua, l'electricitat, els combustibles i l'energia: per ara, no ha funcionat cap mesura per baixar els preus que marquen els oligopolis
- posar en marxa de manera plena la Llei de la cadena alimentària, que va ser publicada el 14 de desembre de 2021 però que encara no te desplegat el reglament per posar fre a l'especulació d'intermediaris i establir preus justos per a qui produeix i qui compra aliments

5. Les eleccions sindicals

Un dels pilars d'acció que acabem de descriure per tal que pugem els salaris és la negociació col·lectiva, tant als comitès com a les meses de negociació on tinguem presència. I, lògicament, quant més representació obtinguem, més pes tindrem davant empreses i administracions. Així, les eleccions sindicals esdevenen un instrument imprescindible per poder consolidar el nostre model sindical i, per tant, incidir directament en el benestar de la classe treballadora.

Adés ho hem apuntat: no és igual un comitè o una mesa de negociació *amb* o *sense* la Intersindical Valenciana. Ho estem veient, a tal d'exemple sagnant, en la Mesa General de Negociació I de la Generalitat Valenciana, d'on se'ns expulsà en 2019 per una interpretació restrictiva de l'article 36.3 del TREBEP refrendada pel TS. Un exemple de com actua l'aparat judicial a favor dels interessos dels sindicats de concertació i de sistema.

En aquest sentit, cal continuar sumant delegades i delegats, tant en el sector públic, com en el sector privat. I això implica posar tota la maquinària de l'organització a disposició dels diferents processos electorals i cultivar el suport mutu també entre sindicats. No debades anem en el mateix vaixell i els guanys són tots de la Intersindical Valenciana.

En el Congrés també es van concretar dades d'afiliació i representació d'aquell moment, que van en augment en tots els sectors. Però més enllà de les xifres concretes, anàvem més enllà en afirmar que "com a organització territorial, l'opinió pública ens ubica com a tercera força sindical de rellevància pública al País Valencià, malgrat que, amb estadístiques de representativitat en la mà, som la setena i amb una diferència abismal respecte de la primera i segona i malgrat l'obstinació patològica de determinats sectors polítics, judicials i sindicals per silenciar-nos i invisibilitzar-nos".

C. Cap on volem anar

Continuar consolidant el creixement de la Intersindical Valenciana és inequívocament una responsabilitat que hem de seguir assumint i a la qual hem de dedicar esforços tant puntuals com continuats i sistemàtics. També marcàvem en el Congrés que aquest no és un projecte immediat, sinó que és a mitjà i llarg termini, però que requereix un full de ruta i una planificació conjunta. I tot açò des del nostre model sindical, que és sòlid, coherent i una alternativa real per les treballadores i treballadors.

A hores d'ara, el número de persones delegades del sector privat supera les del sector públic. És més, el marge de creixement en el sector públic és limitat en tant que el TREBEP acota molt les juntes de personal. Però açò no és qüestió de, com se sol dir, desvestir un sant per vestir-ne un altre. La clau està en poder dotar la nostra organització dels recursos necessaris, tant per la via de personal alliberat com per la de contractar persones per atendre l'afiliació i realitzar acció sindical. I més enllà d'açò, tal i com aprovarem al Congrés, "cal dimensionar el Sindicat, cal créixer, cal cohesionar-se, cal diversificar-se i cal guanyar pes sociopolític en el conjunt de la societat valenciana". És a dir, part de la nostra acció sindical ha d'estar també encaminada a reforçar les nostres estructures amb coordinacions comarcals. Hem de poder aplegar a tot el País Valencià, a peu de centre.

Paral·lelament, hem de continuar incidint en la necessitat del treball unitari per promoure la mobilització social en defensa de polítiques transformadores i per combatre el discurs neoliberal i populista que desemboca en un auge del feixisme.

És en moments de crisi que els sindicats cobrem major importància, és quan ens podem erigir en referents per la classe treballadora. Però per poder-ho ser, primer ens ho hem de creure. Primer, hem de creure en nosaltres mateixes i el paper que juguem de cara a la lluita per una societat justa, igualitària, sense discriminacions i respectuosa amb el territori. Ara, més Intersindical.